

vistnok et Skridt i den rigtige Retning. Som saadant blev den ogsaa opfattet fra alle Sider, men efter at den nu har virket nogen Tid, er der fra alle interesserede Kredse, dels Landmandskredse og dels Handelskredse — selvfølgelig de Handelskredse, der interessere sig for Salg af Smør og ikke Kunstsmør — stet meget skarpe og, som det synes, begrundede Henvendelser om, at man skulde gaa noget videre og søge mere aktiv Beskyttelse for vor Smørhandel, saavel den indenlandske som den udenlandske. Dette har jeg troet at maatte tage Hensyn til, og der har været nedsat en sagkyndig Kommission til at overveje dette Emne, som det for øvrigt er temmelig vanskeligt at lovgive om. Denne Kommissions Forslag og Indstillinger danne i alt Væsentligt Grundlaget for og Indholdet af det Forslag, jeg her fremsætter. Med Hensyn til den indenlandske Handel gjælder det jo om at værne den saa vidt, at Folk, der ville købe Smør, ikke udsættes for i det Sted at faae Kunstsmør eller Blandinger med Kunstsmør. Dette er imidlertid meget vanskeligt at opnaa, og skal det opnaas, maa der frides temmelig skarpt frem og gøres temmelig skarpt Skjel mellem Smør og Kunstsmør; Blandinger maa ganske sikkert forbydes, ligesom der ogsaa maa lægges ikke saa faa Vaand paa Handelen med Kunstsmør. Det er det, der foreslaas i Lovforslaget. Den anden mere vidtrækkende Op-gave er at værne vor Smørhandel i England og, om man saa vil, vort Smørs Reuomme i Udlandet, hvilket selvfølgelig er i høi Grad af Vigtighed for vort Agerbrug, som har en af sine bedste Velstandskilder i Salget af Smør, af hvilket vi sende ikke mindre end ca. 30 Millioner Pund aarlig til England. I saa Henseende maa man gaa noget videre end ved den nugjældende Lov og navnlig se at ramme Transiten for ikke at være udsat for, at en Vare, som ikke er dansk, kommer til i England eller i Udlandet at fremtræde som dansk og mærket som saadan og derigjennem til at stæde vor Handel. Og saa dette er foresøgt i Lovforslaget. I det jeg øvrigt henviser til de dette ledjagende, meget udførlige Bemærkninger, skal jeg kun gjøre en almindelig Bemærkning endnu, og det er den, at, saavidt vides, vare vi det første Land, som indlød sig paa at lovgive om dette Emne. Det er kun 1½ Aar siden; siden den Tid er der i Norge og Sverig udkommet Love i samme Retning, i Amerika er der truffet meget vidtgaaende Bestemmelser, og i den franske Republik's Kamre saa vel som i det engelske Parlament har Emnet været optaget til Forhandling, hvilket synes at skulle medføre Foranstaltninger fra Lovgivningsmagtens Side.

Altsaa, det synes virkelig at være et Emne, der staar paa Dagsordenen, ikke blot i vort Land, men ogsaa andre Steder, og at det er nødvendigt at fride ind mod denne Forfalskning og Forfalskning af Smørhandelen. Skal det ske, maa det være skarpe Forholdsregler, der tages; thi her er der det uheldige Tilfælde, at en Forfalskning — som det gaar i saa mange Tilfælde — ved at lade Varen føre falskt Slag betaler sig altfor godt. Hvis man altsaa vilde ramme Folk med Bøder, vifiserer man, at det betaler sig at betale Bøden og desuagtet fortsætte Forretningen. Derfor har man troet i forskjellige Tilfælde at maatte foreslaa noget haardere Straffe.

Det næste Forslag, som jeg skal fremsætte, angaar Foranstaltninger mod Odborrorer. Det kan vistnok ikke være ubekjendt for det ærede Thing, i det Mindste for mange ærede Medlemmer her i Thinget, hvilken overordentlig Ødelæggelse der i de sidste Aar er stet i nogle Egne af Landet ved Angreb af Odborrelarver. Destoværrer stiller det sig saa, at Folk, som ansaas for velhavende Landbrugere, derigjennem ere bragte i en meget mislig Stilling. Man er her stillet uheldig, fordi den Wei, man i Reglen gaar, naar man skal bøde paa det Onde, som rammer Flere, nemlig at søge gjensidig Forsikring, kan man ikke godt følge her; jeg har i det Mindste, trods meget indgaaende Overveielser, ikke været i Stand til at indse, hvorledes det skal lade sig gjøre. Der er altsaa ikke Andet at gjøre end at søge at forebygge Ondet, og det kan lade sig gjøre. Det er ogsaa hidtil foresøgt ad Frivilligheds Wei, og der er dertil ydet Medvirking af Staten gjennem Bevilling paa Finantsloven, en Bevilling, som for Resten findes gjenoptagen i Aar, og som det ganske vist havde været min oprindelige Tanke at blive staaende ved. Imidlertid har det fra de Egne, hvor Folk har Skoen paa og derfor veed, hvor den trykter, og ogsaa fra Sagkyndige været gjort gjældende med stor Styrke og, som det forekommer mig, med fuld Røie, at man ikke kan komme ret frem ad Frivillighedens Wei med Hensyn til at forebygge Ondet. Det er jo nemlig saa, at hvis en Enkelt vilde holde sig tilbage, vilde det være meget vanskeligt for en Egn at bekæmpe Ondet ad Frivillighedens Wei, og derfor har man troet at kunne forsøge paa at hævne det ad Lovgivningens Wei.

Der kan selvfølgelig ikke her være Tale om at gaa videre end at paabyde Foranstaltninger, forsaavidt det er i vedkommende Egns Interesse, og det maa saa ske i Overensstemmelse med de lokale Myndigheder og